

МИЛОШ КОРДИЋ

ПРАШИНА

ДАЛЕКО

Прелазим преко уског озимог брвна
и свој воштани језик
држим напољу.
Због равнотеже коју ми дише вјетар.
Десетак дивљих гусака
није успјело
да се радује мом изненадном потопу:
брзо су летјеле
бјелином свог клина,
праћене мојим дављеним поздравом.
Затим је зимзелена вода,
натопљена глогом рошавог ђавола,
постала со.
А са брвна се и даље далеко звижди.
Као некад: до Јекиног мора и натраг.

СТАЗА

Ноћ као каша, новембар и блатан пут,
а човјек иде, јер мора да иде: стазом до винограда
па десно – до брежине.

Ту се некад ходало сигурним вучјим траговима
до марвинског гробља, а и много даље.

Још један човјек, с косом те исте ноћи, креће се
у обрнутом смјеру од вукова.

Неко би могао да каже да је то исти тај са стазе
до винограда: ноћ као каша и једном и другом је
у очима боје вина.

Само се бака Сара вратила пуне торбе. И са сном
о винограду који ни то љето није родио.
А десно је стаза у гласу о томе.

АЖДАЈА

Гдје ли је сад онај мједени Мјесец
или мјесец дана до зиме, свеједно?

Живи су утонули у сан о мртвима.
Кукурузишта су празна и сувотна.

Вране и у празном могу да гракћу.
С мјесечином сједи мачак и преде.

Мачка му је за вабљење иза пећи.
Истина је у оштрој души небеској

и бode трном копља Св. Георгија.
И аждаја је гарава, али није зима.

ПРАШИНА

Прашина с пута осваја куће
и њихово црвено небо.
Овце стижу с појила и блеје за својим,
уочи Ђурђевдана,

закланним свиленим јагањцима.
Пијетао се из очију јастреба склања
у своје кокошке, а пас режи ланцу
за то исто небо.

Гледам кроз прозор и ћутим стаклу
за његов сахарски пијесак.
Шта ће се десити ако Картагина
опет падне на исти онај Петров Рим?

Склонивши се од прозора,
смрскало се и моје недовидно стакло.
Сад прашина кућом сикће
као расна ждребица у ноћи тјерања.

СА БАНИЈЕ, У ДВИЈЕ СЛИЧИЦЕ

Бијесним ратом
покидане, некад плаве
а сад труле дјечје ципелице,
без чарапа из романа *Пији гуџа*
чарайа шведске књижевнице
Астрид Линдгрен, по гњилом
храстовом лишћу –
не ходају.

Једна вјеверица,
црвенкастосмеђа, заста
сред пустоши око ципелица,
оњуши њихову устајалу, буђаву
тишину, па се усправи на задње
ноге и поче да глоцка свој
и без рата лако стечени,
голишави жир.